

ת"פ 49280/10/18 - מדינת ישראל נגד אודליה אידן

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 49280-10-18 מדינת ישראל נ' אידן

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אודליה אידן

הנאשמת

ב"כ המאשימה: ליאת באלה שושן
ב"כ הנאשמת: עו"ד שרון וקנין
הנאשמת בעצמה
גזר דין

פתח דבר

הנאשמת הודתה והורשעה ביום 13/2/19, בעובדת כתב אישום, בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב 1982 (ריבוי עבירות).

במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי הנאשמת תופנה אל שירות המבחן, אשר יבחן בין היתר את שאלת אי הרשעתה, בעוד שהמאשימה תעתור להרשעה. עוד סוכם בין הצדדים, כי ככל שתסקיר שירות המבחן יהא חיובי, המאשימה תגביל את עצמה לעונש מאסר מותנה, של"צ ופיצוי.

כתב האישום

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, שירתה הנאשמת כראש לשכה באגף התנועה במשטרת ישראל. במשך תקופה שאינה ידועה במדויק למאשימה, עובר למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היתה הנאשמת בקשר זוגי עם א', גבר נשוי, שהיה באותה העת, מפקדה במשטרה.

בשלב מסוים, לאורך הקשר הזוגי, החלה הנאשמת לחשוד כי א' מקיים קשרים מיניים עם נשים נוספות והקשר בין הנאשמת ל-א' הסתיים.

בהמשך לכך, החל מחודש ינואר 2017 ועד לחודש ספטמבר 2017, במספר רב של הזדמנויות, הטרידה הנאשמת 13 נשים, לגביהן חשדה שא' מקיים עימן קשרים מיניים (להלן: "המתלוננות"), בכך ששלחה להן למעלה מ- 1,000 מסרונים, בשעות שונות, לאורך היום והלילה, בין היתר בשעות הלילה המאוחרות.

במסרונים אלו, כתבה הנאשמת לאותן נשים טענות בדבר קיומו של קשר מיני בין לבין א'.

המתלוננות, ביקשו מהנאשמת מספר פעמים לחדול ממעשיה, אך היא המשיכה לשלוח להן הודעות רבות.

בנוסף, בהזדמנות אחת התקשרה הנאשמת לבית הוריה של אחת המתלוננות ואמרה לאמה של המתלוננת כי בתה מקיימת קשר מיני עם גבר נשוי. בהזדמנות אחרת, שלחה הנאשמת מסרונים לבן זוגה של אחת המתלוננות וטענה בפניו כי אשתו בוגדת בו עם א'. כמו כן, שלחה הנאשמת מסרונים לבתו ולאשתו של א' וטענה בפניהם כי א' הוא אדם "שקרן, נצלן ובוגדני".

טיעוני המאשימה

הערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת הם הטרדה, שיצרה בקרב המתלוננות לחץ, דאגה והשפלה. המעשים בוצעו על ידי שוטר מן המניין, הגם שלא במסגרת העבודה, מדובר במעשים שעולים לכדי פגיעה באמון הציבור, במשטרה ובתדמיתה.

הנאשמת הטרידה 13 נשים, במשך תקופה בת 9 חודשים, בהזדמנויות שונות, באמצעות מסרונים, ללא כל סיבה, כאשר מטרתה העיקרית הייתה הטרדת הנשים, הנאשמת המשיכה במעשיה, אף כאשר נתבקשה לחדול מהן. הנאשמת אף יצרה קשר טלפוני עם אמה של אחת המתלוננות וסיפרה לה כי בתה מקיימת קשר מיני עם גבר נשוי, התקשרה לבן זוגה של אחת המתלוננות וסיפרה לו כי אשתו בוגדת עם א'.

במעשיה, סיכנה הנאשמת את מערכות היחסים של המתלוננות עם בני משפחתן, הנאשמת לא חדלה ממעשיה הפסולים אף כי היו לה מספר הזדמנויות לעשות כן, היא הפרה את שלוותן באופן חוזר ופגעה בנשים על לא עוול בכפן.

הנאשמת, ילידת 1962, שוטרת בתפקידה, הייתה לה שליטה מלאה על מעשיה ויכולת להבין את חומרתם והנזק שיכול להיגרם.

לקולא, טענה המאשימה כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, הודתה במסגרת הסדר טיעון וחסכה זמן שיפוטי יקר, הנאשמת הפנימה את חומרת העבירה, לקחה אחריות על מעשיה והבינה כי פעלה באופן שגוי ופוגעני, שירות המבחן מתרשם כי העבירה נעשתה על רקע מצוקה נפשית שחוותה המתלוננת.

המאשימה סבורה כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד לעונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה וכן עונשים נלווים.

לאור נסיבותיה האישיות של הנאשמת, מצבה הכלכלי והנפשי, בהתחשב בחומרת וריבוי העבירות שביצעה, בערך המוגן שנפגע ובנזק שעלול היה להיגרם ממעשיה, עותרת המאשימה לגזור על הנאשמת של"צ, מאסר מותנה ופיצוי לכל אחת מהמתלוננות ובן זוגה של אחת המתלוננות.

באשר לעתירת הנאשמת לביטול הרשעתה, טוענת המאשימה כי נסיבות ביצוע העבירה אינן בגדר מעידה חד פעמית, אלא ריבוי עבירות, עוד טוענת המאשימה, כי יש לדחות את בקשת הנאשמת לגזור עליה מאסר מותנה

בלבד ללא של"צ, שכן בנה של הנאשמת בן 25 והוא עובד ולומד.

טיעוני ב"כ הנאשמת

הנאשמת, נעדרת עבר פלילי, הודתה בריבוי עבירות כמפורט בכתב האישום ואולם לטענת ב"כ הנאשמת, עיון בכתב האישום מלמד כי המאשימה ראתה את ביצוע העבירה כמקשה אחת שנפרסה על פני תקופה, וזאת לאור הנסיבות שהובילו את הנאשמת לבצע את העבירות כמפורט.

מפקדה הישיר של הנאשמת, קיים עמה מערכת יחסים שהובילו לפגיעה תדמיתית ונפשית אשר גרמו לנאשמת לבצע את העבירות אשר יוחסו לה בכתב האישום, הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה מיד עם הגשת כתב האישום כנגדה. שירות המבחן מתרשם כי הנאשמת מביעה חרטה, בושה ורצון להשתתף בטיפול.

ב"כ הנאשמת סבור כי מתחם הענישה נע בין של"צ למאסר מותנה ופיצוי, כאשר לטענתו, אין כל אינדיקציה כי בעבירה מסוג זה נגזרו על נאשמים עונשי מאסר בפועל.

לטענת ב"כ הנאשמת, תיקון 113 מתיר לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, א' עמו הייתה הנאשמת בקשר, ביצע עבירה של ניצול יחסי מרות, הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה, מסכימה להשתלב בהליך טיפולי ולפיכך עומדת בהלכת כתב.

עוד טוען ב"כ הנאשמת, כי לו הנאשמת תורשע בדין, יכול שיפגעו הזכויות הפנסיוניות שלה. לטענת ב"כ הנאשמת, יש לסיים את ההליך בעונש מאסר מותנה בלבד.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת, ילידת 1962, גרושה ואם לבן כבן 25, עובדת מזה כ-30 שנה במטרה. מזה כעשרים שנים מתפקדת כראשת לשכה באגף התנועה.

הנאשמת, נעדרת עבר פלילי, בהתייחסותה למערכת היחסים הזוגית שניהלה, שיתפה כי הכירה את בן הזוג לשעבר בשנת 2014, במסגרת עבודתה, עת תפקדה כראשת לשכת מפקד והוא תפקד כמפקד האגף. תחילה התנהלו ביניהם יחסי עבודה תקינים, לאורך הזמן הקשר ביניהם התפתח עד שהנאשמת החלה לפתח רגשות רומנטיים כלפי מפקדה והם החלו לנהל מערכת יחסים זוגית בהסכמה הדדית וזאת חרף העובדה כי היה נשוי.

בתום 8 חודשים, ביקש א' לסיים את הקשר בין הנאשמת לבינו והנאשמת התקשתה לקבל הפרידה והריחוק ממנו, גם בשל העובדה כי המשיכה לעבוד יחדיו. הנאשמת החלה לחשוד כי מנהל יחסים אינטימיים עם אחרות, והחלה לפתח תחושות קנאה קיצוניות עמם התקשתה להתמודד ועל רקע האמור ביצעה את העבירה נשוא הדיון.

הנאשמת נטלה אחריות מלאה על ביצוע, מכירה בפסול ובחומרה שבהתנהגותה והביעה בפני שירות המבחן בושה וחרטה כנה בגין מעשיה והתנהלותה. מסרה כי התקשתה להשלים עם רצונו של בן זוגה בפרידה ממנה וחוותה פגעה, השפלה וניצול. בשל חוסר אונים ותחושת פגיעה שחשה בסיטואציה המתוארת ומתוך רצון

להשיב לעצמה תחושת שליטה ולחזק את דימויה, פעלה באופן המתואר בכתב האישום.

בתקופה זו, חוותה הנאשמת מצוקה נפשית גדולה, אשר השפיעה על תפקודה ועל שיקול דעתה. עם חשיפת מעשיה, הופנתה לקבלת טיפול נפשי רגשי על ידי המשטרה ואף החלה ליטול טיפול תרופתי. הטיפול הופסק בין היתר בשל הפסקת המימון על ידי המשטרה והנאשמת לא יכלה להמשיך ולממן הטיפול בעצמה. הנאשמת הביעה בפני שירות המבחן נכונות והבנה לצורך להמשיך ולעבור טיפול רגשי.

עוד עולה מתסקיר שירות המבחן, כי בכוונת הנאשמת לפרוש מהמשטרה עם תום ההליך הפלילי הנוכחי המתנהל כנגדה, בין היתר גם לנוכח מעורבותה וקשייה הרגשיים שחוזה מאז ביצוע העבירה. הנאשמת הביעה את החשש כי במידה ותורשע בדין יתכן ולא תהיה זכאית לקבל כלל פיצוי הפרישה להם זכאית, והיא תתקשה לפרנס עצמה ובנה מקום בו היא נעדרת גורמי ומקורות תמיכה.

שירות המבחן מתרשם מהנאשמת כאישה שבעברה אירועי חיים קשים, אלימים וטראומטיים. נעדרת מערכות תמיכה, חווה מצוקה רגשית במישורים רבים בחייה, לאורך חייה חוותה פגיעה בקשר קרוב וניכר כי משחזרת ביחסיה אינטראקציות פוגעניות ומתעללות. שירות המבחן מתרשם כי הנאשמת בעלת דימוי עצמי ונשי פגוע.

בין גורמי הסיכוי לשיקום כמו גם הסיכון לעבריינות, שקל שירות המבחן את מאפייניה של הנאשמת והתנהלותה, לבין לקיחת האחריות, הבושה והחרטה כמו גם עברה הנקי של הנאשמת והיותה מלאה מוטיבציה ונכונות להשתלב בהליך הטיפול.

שירות המבחן סבור כי יש מקום לאמץ ראייה שיקומית שיש בה כדי לקדם הפחתה מרמת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק נוספת במצבה, על כן ממליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשמת בצו מבחן למשך שנה בתנאי טיפול במרכז לשלום המשפחה בעיר מגוריה.

בתסקירו מציין שירות המבחן כי שקל הטלת ענישה קונקרטית בדמוי של"צ, ואולם, נוכח העובדה כי מדובר באם חד הורית המפרנסת יחידה את בנה, סבור שירות המבחן כי אין מקום לעשות כן, עוד ממליץ שירות המבחן לסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעתה בדין.

דין והכרעה

כלל הוא כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם בפלילים, יש להרשיעו בדין.

בית המשפט יפעיל את סמכותו להימנע מהרשעת אדם לאחר שנמצא כי הוא עבר עבירה רק במצבים "חריגים, מיוחדים ויוצאי דופן", כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת הפגיעה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, 341-342 (להלן: "עניין כתב")).

כמו כן, ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי, באמצעותו מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם, במגמה להביא להרתעה אישית והרתעה לרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו (ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח (4), 869).

החוק אינו קובע את התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, ולכן שאלה זו מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט בהתאם לנתונים המונחים בפניו (עניין כתב).

כב' השופט דורנר, קבעה בעניין כתב שני תנאים שבהצטרבם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.

כב' השופט לזין הוסיף כי על כפות המאזניים ניצבים שיקולי שיקום אל מול שיקולים של האינטרס הציבורי. עוד קבע כב' השופט לזין כי במסגרת פסק הדין על בית המשפט למנות את השיקולים הבאים:

" [...] (א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם...

מנגד, קיימים גם שיקולים שבאינטרס הציבור ששמים את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה (גורם שגם שירות המבחן אינו מתעלם ממנו) ועל האפקט הציבורי של ההרשעה. הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההפך שומה עליו לשכנע את בית-המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי."

שאלת השיקום של הנאשם, נלקחת אף היא בחשבון במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו של העבריין יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ע"פ 9090/00 בועז שניידרמן נ. מדינת ישראל, פורסם בבנו (ניתן ביום 22.2.01)).

מעשיה של הנאשמת חמורים. אין המדובר במעידה חד פעמית, או במעשה אחד, אלא במעשים חוזרים ונשנים במשך תקופה ארוכה, בהיקף גדול מאוד, דהיינו, למעלה מאלף מסרונים על פני תשעה חודשים. הנאשמת אף שנתבקשה על ידי המתלוננות לחדול ממעשיה, המשיכה ושלחה מסרונים אל המתלוננות. מעשיה של הנאשמת גרמו להטרדה ויצרו אי נוחות המסיחה דעתו של אדם מענייניו, גורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול והתעסקות בנושא ההטרדה, קיימת פגיעה בשלוות נפשו של המוטרד וחדירה לפרטיותו, כאשר נפגעו אף זכותן של המתלוננות לשלוות נפש.

עוד במעשיה הגדילה הנאשמת לעשות ופנתה אל קרובי המשפחה של המתלוננות והטרידה אותם.

נכון אמנם כי אין המדובר במעשים שבוצעו לאחר תכנון מוקדם ובתחכום ואולם, הנאשמת, בכל רגע נתון, יכולה הייתה לחדול ממעשיה ולהבין את הפסול שבהתנהגותה, אך לא עשתה כן.

עוד ובעניין זה, אל לנו לשכוח, כי הנאשמת משמשת כשוטרת במשטרת ישראל, משכך, הפגיעה הקשה איפוא, היא גם באמון שניתן בארגון זה על ידי הציבור, הנושא עיניו אל הארגון, בתקווה כי יאכוף את החוק, ידאג

לשמירה על שלטון החוק, ימגר את הפשע וכי יביא לנורמות התנהלות והתנהגות ראויות והולמות בחברה.

כל אלה, ובוודאי בהצטברותם, אינם מאפשרים סיום ההליך באי הרשעה. האינטרסים הציבוריים מחייבים כי במקרים אלה, יישקלו כלל ההיבטים לחומרה לעיל וינתן להם המשקל הנאות, בענישה הולמת ומרתיעה.

שני המבחנים לשקילת אפשרות של סיום ההליך באי הרשעה הם מצטברים, ועל כן, די היה בקביעה זו על מנת לדחות את הבקשה לסיום ההליך בדרך זו.

יחד עם זאת, באשר למבחן השני, שעניינו נזק קונקרטי לנאשמת - המבחן השני עניינו בפגיעה עכשווית, ממשית וקונקרטית בעתידו של הנאשם ובשיקומו הלכה זו חוזרת ונשנית בפסקי הדין של ביהמ"ש העליון (ראו למשל: רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 26.1.15); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 4.3.13); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 31.12.12)).

ב"כ הנאשמת הציג בפני את פקודת המטה הארצי מספר 07.08.01 שעניינה פיצויי פרישה מן השירות, כאשר לטענתו, אם תורשע הנאשמת בדין, יכול שיפגעו הזכויות הפנסיוניות שלה.

עיון בסעיף 6 לפקודה: סייגים לזכאות לפיצויי פרישה קובע:

א. ככלל, איש משטרה שהתפטר לאחר שלש שנות שירות או יותר, ובעת התפטרותו היה חשוד או נאשם, או שהורשע בביצוע עבירה שיש עמה קלון או שיש בה משום הפרה חמורה של חובותיו כשוטר במהלך שלוש השנים שקדמו לפרישתו, לא יהיה זכאי לפיצויי פרישה.

ב. חרף האמור בסעיף 6.א דלעיל, רשאי ראש אכ"א, בהתבסס על המלצות הוועדה לפיצויי פרישה, כאמור בסעיף 6.ו להלן, לקבוע כי מי שהתפטר מהשירות בנסיבות אלה, יהא זכאי לפיצויי פרישה בשיעור שיקבע.

בהמשך הפקודה נקבעו נוהלים לבחינת האפשרות לקביעת פיצויי פרישה גם במקרים מעין אלה ולעבודתה של הוועדה הנזכרת לעיל.

עינינו הרואות כי אין המדובר בקביעה מנדטורית כי בשל הרשעה פלילית לא תהא זכאית הנאשמת לפיצויי פרישה ובשלב זה מדובר בסיכון תיאורטי בלבד.

הלכה היא מלפני בית המשפט העליון כי כל מקום בו נתון שיקול הדעת לרשות כלשהי האם לשלול זכות של מאן דהוא, או רישיון וכיו"ב, הרי שלא ניתן לקבוע מניה וביה כי נגרם נזק קונקרטי עכשווי לנאשם ויש להימנע מהרשעתו, אלא יש ליתן לרשות המתאימה לדון בעניינו ולשקול שיקוליה בהתאם למכלול הנסיבות.

כך או כך, בשל האינטרסים הציבוריים שנמנו לעיל ובשל נסיבות המעשים, כפי שפורטו לעיל, אין המקרה דנן בא בגדרם של אותם מעשים חריגים ויוצאי דופן בהם ניתן לסיים הליך פלילי ללא הרשעה.

בהערת אגב יצוין כי לא התעלמתי מהמלצותיו של שירות המבחן, אשר טען כי המליץ לבטל את הרשעתה של הנאשמת בדין בשל הפגיעה בדמי פרישתה כמו גם הפגיעה בדימויה העצמי וכן המליץ להימנע מהטלת של"צ.

על בית המשפט לתת משקל להמלצות שירות המבחן, אך אל לו ליתן להן משקל בלעדי, בלתי-אין.

שירות המבחן אמון על שיקוליה של הנאשמת ועל אלה בלבד.

בית המשפט הוא שאמון על מכלול השיקולים ולרבות על האינטרסים הציבוריים. על כן, בבוא בית המשפט לדון בעניינו של הנאשם (בעניינו הנאשמת), יביא במכלול שיקוליו את המלצות שירות המבחן, אך כאמור כחלק ממכלול השיקולים ולא כשיקול בלעדי (ראו לענין זה: ע"פ 405/06 מדינת ישראל נ. חליחל, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 8.5.06); רע"פ 3058/07 פז נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 10.4.07)).

על כן, ומשהאינטרסים הציבוריים אינם מאפשרים את סיומו של ההליך בלא הרשעה בדין ומשלא מצאתי כי שיקולי שיקום או שיקולי עיסוק עתידי, גוברים על שיקולים אלה, כהלכת בית המשפט העליון, אני דוחה את הטענה בדבר ביטולה של הרשעתה של הנאשמת ומורה כי היא תיוותר על כנה.

עוד ובעניין זה, לא מצאתי כי יש לסיים את ההליך במאסר מותנה בלבד ולא להטיל על הנאשמת עונש של"צ, בין היתר בשל הטענה כי הנאשמת מפרנסת יחידה את בנה וכי עליה לנתב את כוחותיה לשיקומה האישי ולטיפול, לתמוך בכך ולעודד אותה בנקיטת צעדים לשיקום אישי.

ענישה בדמות של"צ מתבצעת בשעות הפנאי, ללא פגיעה בעבודה השוטפת של הנאשמת (להבדיל מעבודות שירות), והינו בין היתר עונש חינוכי קונקרטי בדמות תרומה לקהילה.

ועוד יצוין לענין היותה של הנאשמת מפרנסת יחידה של בנה, כי המדובר בבן שהוא בן 25.

סוף דבר

ועל כן ולאחר שיקול מכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשמת כדלקמן:

ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל תעבור עבירה בה הורשעה.

צו של"צ, בהיקף של 200 שעות - בהתאם לתכנית שיגבש שירות המבחן עד ליום 1/1/20.

פיצוי בסך של 1,000 ₪, לכל אחת מהמתלוננות 1-8 בכתב האישום. פרטיהן המלאים של המתלוננות יועברו על ידי המאשימה למזכירות בית המשפט.

סך הפיצויים - 8,000 ₪ ישולמו בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/1/20 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

אני מטילה על הנאשמת צו מבחן למשך שנה.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים; חילוט, השמדה, השבה לבעלים וזאת על פי החלטת קצין חקירות ממונה.
גזר הדין יועבר אל שירות המבחן להכנת תכנית של"צ.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ט חשוון תש"פ, 27 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.